

**LELKI ÚTMUTATÓ
BETEGEK ÉS SZENVEDŐK
SZÁMÁRA**

Szaíd Núrszí

SZAÍD NÚRSZÍ

**Lelki útmutató betegek és szenvedők
számára**

A könyv eredeti címe törökül:

Hastalar Risalesi
Bediuzzaman Said Nursi

Fordította:

Yusuf Fuad

Lektorálta:

Merdzsan Lejla

Rejhan Kiadó

Cím: 1116 BP. Nyírbátor u. 7
Info: minaretiskola@gmail.com

ISBN 978-963-06-8999-1

Copyright © by REJHAN 2010

LELKI ÚTMUTATÓ BETEGEK ÉS SZENVEDŐK SZÁMÁRA

Szaíd Núrszí

Budapest 2010

Huszonötödik Villanás

Lelki útmutató betegek és szenvedők
számára

Balzsamként, vigaszként és szellemi
orvosságként íródott a betegek számára,
mintegy látogatásuként és gyógyulásuk
elősegítésére, miként mondásunk is tartja:
*“dzahaba al-ba’asz wa hamdán lilláhi ‘alá
asszaláma”* (elmúlt a baj, hála Allahnak a
dolgok jóra fordulásáért)

Előzetes magyarázat és mentegetőzés

E 'szellemi recept' (*waszfa ma'nawiiyya*) gyorsabban íródott meg, mint bármi más korábbi értekezés. Ellentétben a többi hasonló írással, nem is jutott idő a megfelelő korrektúrára, egyéb szokásos szöveggondozásra, s csupán egyszer olvastuk át. A kézirat szinte rögtön a nyomdába került. Nem tartottuk szükségesnek – sőt illendőnek –, hogy a szív által sugallt, egyszerű gondolatokat nekiálljunk vizsgálgatni, szétszedni majd újra összerakni. Kérem a tisztelt olvasót, különösen a betegeket, hogy ne nehezteljenek majd rám az esetleges kellemetlen megjegyzéseimért, gondolataimért és súlyos szavaimért. De legfőképpen arra kérem őket, hogy emlékezzenek meg rólam fohászaikban!

Szaíd Núrshi

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ
وَالَّذِي هُوَ يُطْعِمُنِي وَيَسْقِينِ وَإِذَا مَرِضْتُ فَهُوَ يَشْفِينِ

Allah, a Könyörületes és Irgalmas Nevével

*“Akik, ha csapás sújtja őket, ezt mondják:
'Allahhoz tartozunk, s Hozzá lesz a
visszatérésünk'..”(2: 156)*

*“... és Aki enni és inni ad nekem, és ha
megbetegszem, Ő gyógyít meg engem...”(26: 79-80)*

E 'Villanásban' az emberiség tizedrészét képező betegek és megpróbáltatásokkal sújtottak (*ahl al-balá' wa-l-maszá'ib*) számára mintegy huszonöt “orvosságot” ismertetünk majd röviden, mely szolgáljon nekik igaz vigaszként és gyógyító balzsamként.

ELSŐ GYÓGYMÓD:

Te tehetetlen beteg ember!

Ne nyugtalankodjál! Legyél türelemmel, tarts ki! Betegséged nem bajt és gondot hozott rád, hanem üdvösséged eszközévé válhat. Az élet vagyon, mely lassan elfogy. Ha közben nem hasznosul, hiába való volt, s minden elveszett. Akkor is, ha nyugalomban, gondtalanságban telt. Nagyon gyorsan véget ér. A betegség hozzásegít ahhoz, hogy e vagyonod gyarapodjon. Igen, e múlandó életet nem hagyja érvényesülni... s megőrzi annak gyümölcseit, az után is, hogy az már elmúlt. A jól ismert mondás is arra utal, hogy a betegség meghosszabbítja az életet: "Szerencsétlenségben mily hosszúra nyúlik az idő, s akit szerencse ér, mily rövidnek érzi azt!"

MÁSODIK GYÓGYMÓD:

Te türelmetlen beteg!

Legyél türelemmel, sőt legyél hálás is! E betegséged minden egyes perce a szolgálat (*al-'ibáda*) órájává hosszabbodik, melyből kétféle létezik: a jó szolgálat (*al-'ibádat al-ídzsábiyya*), mely a maradéktalanul elvégzett

rituális imákban, fohászokban, s ehhez hasonlóknak nyilvánul meg. A másik fajta pedig a rossz szolgálat (*al-'ibádat al-szalbiyya*), melynek során a nehéz helyzetbe, betegségbe került ember érezvén tehetetlenségét és gyengeségét, Könyörületes Teremtőjéhez fordulva keres menedéket, s végül tiszta, őszinte (*khálisza*), egyszerű (*mutadzsarrada*) belső imára (*'ibáda ma'nawiiyya*) lel.

Valóban, megerősített, igaznak bizonyult hagyományozott közlések szerint (*riwáyát szahíha*), a betegség, baj által sújtott élet panasz nélküli megélése ('anélkül, hogy az ember ezért Allahot számon kérné') szép szolgálatnak minősül. Mindezek szerint az is igaz, hogy egy percnyi fájdalom türelmes, hálás elviselése felér egy óra imával, sőt akár egy napi szolgálattal. Ne vádold tehát betegségedet, fájdalmadat, mely életed minden egyes elvett percéért ezer másikat ad, inkább hálásnak kell lenned!

HARMADIK GYÓGYMÓD:

Te kitartás nélküli szenvedő ember!

Nem az élvezetekért és a könnyed időtöltés miatt vagyunk ezen a világon: aki jön, annak egyszer el is kell mennie (*rahíl*), állandó jövés-menést láthatunk. Aki fiatal,

az megőszül, s az ember az elmúlás (*zawál*) és elválás (*faráq*) állandó szorításában vergődik. S noha az élőlények közül az ember a legtökéletesebb, képességeit tekintve a legmagasabban fejlett, s ez által a többi élőlény feletti uralkodásra teremtetett, az állatokénál mégis alacsonyabb létfokozaton tengődik búsan és gondterhelten, mivel a múltja felett sajnálkozik, s a jövőjétől retteg.

Az ember tehát, nem azért van itt, hogy életében szépen és gondtalanul berendezkedjen, és magát jól érezze: olyan teremtmény ő, mely hatalmas vagyonnal rendelkezik, s rajta áll, hogy azt az örök, maradandó életére fordítja, vagy a múlandóban elherdálja. Vagyona ('induló tőkéje') pedig nem más, mint a születésétől haláláig tartó pusztá léte.

Ha nem volna fájdalom, betegség, jólétben és egészségében megfeledkezne minderről. ..örömök édes üde völgyének tűnne neki e világ, s ekkor a maradandó életről való megfeledkezés betegségébe (*maradu niszyán al-Ákhirat*) esne... Az ember nem szívesen gondol a halálra, a saját sírjára, s kapott vagyonát üres élvezetekre áldozza. A fájdalom azonban hirtelen megnyitja a szemét, s a következőket mondja: "Nem

vagy halhatatlan, sem kötelezettségektől mentes: feladatod van. Vesd le gőgödet, s járulj alázatosan Teremtőd elé! Vedd észre, hogy most is a sírod felé lépkedsz! Készülj fel hát, s vértedz fel lelkedet!”

A betegség, fájdalom e tekintetben egy óva intő, tévedhetetlen és őszinte tanító. Nem panaszkodni kell rá tehát, hanem sokkal inkább hálásnak kell lenni – s ha már igen nagy a fájdalom – erőt kell a kitartáshoz kérni.

(Allah Küldötte – Allah Békéje és Áldása rá – egyszer ezt mondta: “Amikor Allah próbára teszi hívő szolgáját, s annak fájdalmai vannak, akkor a Magasságos így szól: ‘Feljegyzem neki jó cselekedetként, s ha képes meggyógyulni, ez lemossa majd bűneit, és jobbá teszi őt. Ha pedig belehal, akkor megbocsáttatnak bűnei, és irgalmat lel’...” /forrás: *Szahíh al-Dzsámi’ al-Szaghír li-Ahmad*, 553)

A NEGYEDIK GYÓGYMÓD:

Te panaszkodó beteg! Tudd meg, hogy nincs jogod panaszkodni, inkább legyél hálás é tőrj!

Hiszen, tested, szerveid, egész lényed nem a te tulajdonod. Nem te alkottad

azokat... és nem is vetted őket. Valaki más tulajdona tehát. A tulajdonos, pedig úgy rendelkezik tulajdona felett, ahogyan kívánja. Miként a 'Huszonhatodik Szóban', a *qadar*-ral ('Isteni Hatalom, Elrendelés, Rendelkezés') kapcsolatban is le lett írva:

Egy nagyon gazdag és rendkívül tehetséges alkotó egy szegény embert felfogad bérbe, hogy (őt felhasználva) képességét és gazdagságát bemutassa. Először felöltözteti őt egy művészien összevarrt és mintázott ruhába, majd nekiáll még igazítani azon: valahol levág, máshol hosszabbít, egy másik helyen beljebb vesz. Vajon igaza van az órabérbe felvett szegény embernek, amikor így szól: "Ön nehéz helyzetbe hoz engem... arra utasít, hogy meghajoljak, majd felegyenesedjek, s mindenféle kellemetlenséget okoz... ráadásul tönkre is teszi ezt a szép ruhát a vagdalkozásaival, díszítéseivel..."? Mondhatja-e azt, hogy "Ön együttérzés és könyörület nélkül cselekedett"?

Ugyanez a helyzet is veled, te beteg ember, amikor a Magasságos Alkotó a testeden, 'a ruhádon alakít': szemed, füled, értelmed és szíved, a legkülönbözőbb körülmények, és helyzetek között ugyanúgy mozdul és forog, hogy Szent Nevei díszes

megjelenéseit bemutassa általuk. Miként éhségedben a 'Gondoskodó' Nevét megismerted, úgy ismerd meg őt a 'Gyógyítóként' is fájdalmadban, betegségedben!

Mivel a fájdalom és a szerencsétlenség Szent Nevei egy részét felismerteti, a Bölcsesség villanásai és a Könyörületesség fénysugarai (s e fénysugarak által megvilágított Szépség) is megmutatkoznak általuk. Miután a rettegett és utált fájdalmak leple felemelkedik, szép és mély igazságokra lelsz, melyeknél nyugalmat találsz.

AZ ÖTÖDIK GYÓGYMÓD:

Te akadékoskodó szenvedő!

Tapasztalataim alapján azon meggyőződésre jutottam, hogy a szenvedés, betegség, korunkban némelyek számára Isteni Jótétemény és Könyörületességének ajándéka lehet. Noha nem vagyok méltó rá, az elmúlt nyolc-kilenc évben felkerestek néha beteg fiatalemberek, hogy imádkozzak gyógyulásukért. Észrevettem, hogy a fiatalok közül azok gondolkodnak el leginkább az "Ezután" felett (*akthar tafakkuran wa tadzakkuran fi-l-Ákhira*), akik szenvednek, fájdalmaik vannak, betegek.

Őket nem 'részegítette' meg az ifjúság. Látni rajtuk, hogy őrizkednek az állati vágyaktól (*sahawát hayawániyya*). Tapasztaltam, hogy szenvedésük elviselésének képessége (*qábiliyyatuhum 'alá tahammul*) Allah egyik Jótéteménye, s erre fel is hívtam a figyelmüket. Gyakran így szóltam hozzájuk: "Testvér! Nem vagyok betegséged ellen, nem sajnállak miatta, s nem érzem szükségét, hogy emiatt imádkozzak érted. Vérted fel magad türelemmel, tartással, s úgy várd teljes gyógyulásodat! Miután szenvedésed elvégezte a feladatát, Irgalmas Teremtőd, ha úgy látja jónak, megajándékoz majd az egészséggel." Majd így folytattam: "Kortársaid egy részét egészségük 'betegsége' megfélelkeztette Allahról, a saját bekövetkezendő halálukról, az előírt imáik teljesítéséről. E földi lét egy órányi, felszínes élvezetében rengetik meg, dönthetik romba majdani örök életük alapjait. Te azonban, szenvedésed szemén keresztül látod sírodat, majdani biztos, elkerülhetetlen szálláshelyedet, az ezek mögötti túlvilági örök életedet, s ennek megfelelően is cselekszel. Ez pedig azt jelenti, hogy a betegséged (valójában) az egészséged, míg társaid egy részének (látszólagos) egészsége (valójában) az ő betegségük."

A HATODIK GYÓGYMÓD:

Te fájdalmaidat panaszoló beteg!

Erre kérlek: gondolkozzál el eddigi életeden, annak múlandó élvezetein, de annak kínokkal teli napjait is idézd fel emlékezetedben! Mindkét esetben sóhaj tör majd fel lelkedből. Azt mondatja veled szíved és lelked hálaképpen, hogy *"Alhamdulillah"*, vagy pedig jaj-t kiáltasz. Figyeld meg: azért adsz majd hálát, mert kínjaid, balszerencsés helyzeteid már elmúltak. Ez örömmel tölti el az embert, s szívét önkéntelenül is hála tölti el. Amikor a fájdalom és baj háttérbe vonul, a lélekben megkönnyebbülést hagynak maguk után. Az emlékezet pedig, amikor ezt felkavarja, a megkönnyebbülés előnti a lelket... A múlt élvezete és öröme készlet téged vágyakozással teli, sajnálkozó sóhajtozásra, s ezek megszűnésük után állandó kint hagynak a lélekben; valahányszor csak felidézed azokat emlékezetedben, a fájdalom tüze újra fellobban... vágy és szomorúság egy nagy folyam. Egyetlen nap helytelen öröm-patakja így válhat egy egész esztendő fájdalom-folyójává. De egy hirtelen jött betegség által okozott szenvedés is ugyanúgy képes hosszú időre örömet hozni,

nem is beszélve a magunk mögött hagyott kínok felett érzett megkönnyebbülésről.

Gondolj tehát a feletted lebegő szenvedés valódi arcára és annak jutalmára, s mondd: *“kullu hál yazíul”*, ez is elmúlik egyszer. A hála inkább helyénvaló a panaszkodásnál.

A HATODIK GYÓGYMÓD:*

Testvér, aki világi örömekre gondolsz, miközben szenvedsz!

Ha ez a világ állandó volna, utunk végén nem a halál várna, ha az elválás és elmúlás pusztító szelei nem fújnának, s ha a lélek a bizonytalan jövő előtt nem fagyoskodna, akkor bizony veled együtt sajnálnám jelenlegi helyzetedet. A világ egy nap ezt fogja nekünk kiáltani: *“Gyerünk! Kifelé!”*, s üvöltésünk süket fülekre talál majd. Mielőtt még kivet bennünket, el kell vágnunk a hozzá láncoló érzelmi kötelékeket: szenvedéseink is erre szólítanak fel... nekünk kell a mi szívünkben elhagyni a

* Kettő gyógymódot ismertettünk a hatodik fokozaton belül, s ezt belső sugallatra cselekedtük. Nem is változtattunk rajta, meghagytuk eredeti formájában; lehetséges, hogy egy mélységes titok rejlik e mögött, amit jobb nem kutatni.

világot, mielőtt az elhagy minket. Igen, a betegség erre is felhívja a figyelmünket, s így szól: "Tested nem ércből és kőből, hanem állandóan szétesni készülő elemekből van. Vesd le büszkeséged! Fogd fel gyengeséged! Ismerd fel valóságodat és igazi feladataidat! Tudd meg, hogy miért vagy e világon!"... mindezt szüntelenül sugallja szívednek.

A világ örömei és élvezetei múlandóak. Különösen jellemző rájuk az állandótlanság, fájdalom, amikor azok helytelenek és bűnösök. Nincs okod, tehát sírásra, siránkozásra, hiszen a betegséged által megszabadulhatsz mindettől: szenvedésed közepette gondolj inkább a csendes imádatra, szolgálatra és a túlvilági megjutalmazásra. Örölnöd kellene inkább!

A HETEDIK GYÓGYMÓD:

Beteg testvérem, aki az egészséged feletti örömet elveszítetted!

Betegséged nem gyengíti meg annak felismerését, hogy az egészség Allah adománya, sőt tartalmat nyer, s tudatosabbá válik általa. Hiszen az állandóan jelenlévő egy idő után elveszíti hatását. A valóság ismerői egységesen vallják:

إِنَّمَا الْأَشْيَاءُ تُعْرَفُ بِأَضْدَادِهَا

“innamá al-asyá’ tu’rafu bi-ad-dádihá” (a dolgok valódi voltát, azok ellenkezői mutatják meg).

Ha például nem volna sötétség, nem ismernénk a fény (valódi voltát), s nem lelnénk örömünket benne. Ha nem lenne hideg, nem fognánk fel a forróságot, nem érzékelhetnénk a maga valóságában. Éhség híján nem jelentene semmit az étkezés. Ha nem lennénk szomjasak, nem éreznénk késztetést arra, hogy igyunk vizet. Rossz közérzet hiányában nem értékelnénk a jó közérzetet, s betegség hiányában az egészséget. A Bölcs Teremtő szándéka szerint az embernek meg kell ‘ízlelnie’ az Ő legkülönfélébb adományait, melynek következtében hálaérzetre vezeti őt. Nagyon sok eszközzel ruházta fel, hogy általuk Gondoskodásának számtalan fajtáját megtapasztalja. Ahogyan egészséget, jó közérzetet adott az embernek, úgy betegséggel, rosszulléttel és gondokkal is ellátta. Megkérdezem tőled: “Ha nem volna betegség a fejedben, kezedben, hasadban, éreznéd és értékelnéd-e vajon fejed, kezed és hasad egészségét? Bizonyos, hogy nem lennél hálás mindezért, sőt nem is gondolnál

rá! Egészségeddel gondtalanul, felelőtlenül bánnál, könnyelműen kockára tennéd azt.”

A NYOLCADIK GYÓGYMÓD:

Beteg barátom, aki a Túlvilágra gondolsz!

Szenvedésed tisztára mos téged bűneid szennyétől. Igazolt hagyományban olvashatjuk, hogy a bűnök vezeklésére szolgálnak a betegségek. Ezt mondja egy másik *hadís*: “Miként a megrázott fáról az érett gyümölcsök, úgy ‘esnek le’ a bűnök is a láztól rázkódó hívő betegről.”

Az Örök Élet számára a bűnök olyanok, mint a hosszantartó betegségek. E világban, pedig a szívet, lelket, szellemet is károsítják. Ha türelmes és állhatatos maradsz, nem panaszkodsz, akkor ezen átmeneti bajok által nagyon sok, hosszantartó betegségetől menekülsz meg.

Amennyiben nem gondolsz a bűnökre, nem tudsz semmit a Túlvilágról és Allahról, akkor egy olyan rettenetes betegség van, mely milliószor súlyosabb jelenlegi bármely bajodnál. E miatt már okkal panaszkodhatsz, hiszen szíved, lelked és szellemed minden e világi léttel kapcsolatban áll. Az elválás és elmúlás e kapcsolatokat állandóan pusztítja, s te

számtalan sebesülést szerzel általa. Mivel nincsenek ismereteid a Túlvilági Életről, a halált úgy képzeled el, mint az 'örök Semmit', s sérült, beteg és megviselt testedet akkorának látod, mint az egész világ. Legelőször is felül kell vizsgálnod eddigi nézeteidet, s a torz képet helyre kell igazítanod. Ezután, hited számára gyógymódot kell keresned, egy biztosan ható gyógyszert nagy, számtalan sebből vérző lelki tested számára, egy ellenszert, mely bizonyos gyógyulást hoz neked.

A leghatékonyabb lépés a gyógyulásod felé: Allahról való megfélelkezésed függönyét szakítsd szét e külső betegségeddel, hogy mögötte kinézhessél gyengeséged és tehetetlenséged ablakán és megláthasd és megismerhesd az Ő Fenségében a Mindenható Könyörületességét és Hatalmát. Mert valóban, aki nem ismeri Allahot, az a világ minden bajának ki van téve. Aki pedig ismeri Őt, annak számára a világ csupa fény és öröm. Hitének ereje, fokozata szerint érzékeli azt. Az abból származó öröm, gyógyulás és érzékelés révén e külső, apró betegség fájdalma elszáll.

A KILENCEDIK GYÓGYMÓD:

Te a Teremtődet ismerő szenvedő! Fájdalom, félelem és rettegés kapcsolódik a betegséghez, mivel némelyikük a halálhoz vezet. Az Allahról megfélelmező szemével nézve, külsőleg riasztó dolog a halál, s a megbetegedés pánikot vált ki.

Az első lépés: Tudatosítsd magadban, és szilárdan higgy abban, hogy a halál időpontja bizonyosan előre meghatározott és határideje nem kitolható! Megeshet, hogy a súlyos beteg ágyánál síró, kifogástalan egészségben lévőket magához szólította a halál, míg a súlyos beteg újra felépült.

A második lépés: A halál nem annyira rettenetes, mint amilyennek látszik. A Bölcs Korán fényében, számos értekezésben, teljes és minden kétséget kizáró bizonyossággal kifejtettük, hogy a hívők számára a halál nem más, mint feladataik alól való egyfajta felmentés... azon imádat kötelezettsége alóli felmentés, melyek az e világi megpróbáltatásokban fejeződnek ki... a halál egy ünnep, melynek alkalmával a másik világba távozott száz barátból és rokonból kilencvenkilencet újra láthatunk... egy olyan eszköz, mellyel az igazi hazánkba, az Örök Boldogság Házába juthatunk... az evilági tömlöcből való kiszabadulás és

meghívás a paradicsomi kertekbe. A halállal érkezett annak az ideje, hogy az Irgalmas Teremtő bőkezűségéből szolgálatainkért átvegyük a jutalmat. Mivel a valóságban ez a halál lényege, nem szabadna rettegéssel gondolnunk rá. Ellenkezőleg: az öröm és üdvözülés kezdetének kell felfognunk azt! Amikor az igazhívó fél a haláltól, nem annak rettenetes voltától fél, hanem afölött sajnálkozik, hogy feladatai jobb és további teljesítéséhez nem marad több ideje. Az ő számára a halál, Allah Könyörületességének előcsarnoka. A tévelygők számára viszont örök sötétség mélysége.

A TIZEDIK GYÓGYMÓD:

Szenvedő barátom, aki feleslegesen aggódsz! Súlyos betegséged miatt nyugtalankodsz. Ez a helyett azonban, hogy használna, inkább árt neked. Ha bajodon enyhíteni kívánsz, akkor hagyd az aggodalmaskodást! Gondolj inkább betegséged jutalmára és nyereségére, s azt kérjed, hogy ne tartson sokáig; szabadulj meg e káros gondolatoktól és vágd el betegséged gyökerét! Mert valóban, az aggodás súlyosbítja a bajt; általa a külső betegség befelé is támad, s megbetegíti a szívet, lelket. Gyökeret ver, s tovább terjed

onnan. Amennyiben a megnyugvás, megelégedettség és a betegség valóságos felfogása által az aggodalom eltűnik, a külső betegség legerősebb gyökere szakad és vékonyodik el. Amikor egy *dirhem* (néhány gramm) külső betegség létrejön, az aggodalom által tíz *dirhem* betegség lesz belőle. A nyugtalankodás elsöprésével a betegség kilenc-tizede is eltűnik. Ahogyan az aggodás súlyosbítja a betegséget – mely Allah Bölcsességében és Irgalmában való kételkedés is – a betegség súlyosbodása az eredeti szándék ellenében történik. Ahogyan a hála megtöbbszörözi az adományt, úgy fokozza a panasz a bajt is. (Nem is beszélve arról, hogy) az aggodalom maga is egy betegség, mely a betegség mögötti bölcsesség felismerése által gyógyítható. Ha tehát annak igaz valóságát és hasznát felismerted, akkor használd e gyógyírt és legyél szabad! Ne sóhajtozz bánatosan, hanem örvendezzél és mondd: *“al-hamdu lilláhi ‘alá kull-i hál”* (‘Hála Allahnak mindenért mindenkor’).

A TIZENEGYEDIK GYÓGYMÓD:

Te türelmetlen beteg testvér! Noha betegséged fájdalmakkal jár, előző bajod végétől kezdve és e nyavalyád végével mégis csak érezteti veled a lényegét.

Lehetséges, hogy a következő nap, sőt talán már a következő órában nem lesz sem betegséged, sem fájdalomad. Ahol pedig nincs fájdalom, ott sajnálkozásnak sincs helye... Mivel rossz irányba haladsz, képzelődsz, s türelmetlenné váltál. Mivel azonban a mai napot megelőző egész időszak alatti betegséged külső megjelenései eltűntek, egyszersmind a fájdalom is tova; a jutalom érte azonban megmaradt, s az öröm, mely a végén várt. A jutalom és az öröm helyett szomorkodni és türelmetlennek lenni viszont örültség.

Az elkövetkező napok még nincsenek itt. Mi más volna, mint ostobaság és örültség már most rájuk gondolni és felettük búslakodni: arra a napra, mely még nincs itt, arra a fájdalomra, mely még nincs itt, arra a betegségre, mely nem létezik? A nem-létnek a nem-lét három fokozatán a lét színezetét (*al-szibgha*) kölcsönözni vajon nem örültség?

Tehát, még egyszer: e tény figyelembevételével, ami egy óra múlva lesz, az még nem valóságos. Ne pazarold hát az Allah által adott erődet, ne szórd szét csapataidat minden irányba, hanem vond össze őket a fájdalom jelen órája ellen, mondd: *“yá szabúr”* és tűrj!

A TIZENKETTEDIK GYÓGYMÓD:

Beteg barátom, aki betegséged miatt nem vagy képes elvégezni napi imáidat, s emiatt bánatos vagy!

Tudd meg, hogy egy *hadís*z erre a helyzetre a következőt mondja: “Egy igazhívő, aki betegsége miatt nem tudja teljesíteni napi rituális imáit, betegsége ideje alatt ugyanúgy tekinthető, mintha elvégezte volna azokat, jutalma nem marad el.” Egy beteg, aki ameddig csak tud, imádkozik, a betegsége idején betegsége teljes mértékben pótolja a kieső rituális imáit, amennyiben túri helyzetét, nem veszíti el Allahba vetett bizodalmát. A betegség megmutatja az embernek gyengeségét és kiszolgáltatottságát. E helyzetében mind szavaival, mind néma tetteivel imádságot végez. Allah, az Igazságos, végtelen és határtalan tehetetlenséget adott, hogy minduntalan Nála, az Ő trónjánál keressen imádkozva és fohászkodva menedéket:

قُلْ مَا يَعْبُدُكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ

“Qul má ya’bú’ bi-kum rabbí law lá du’á’úkum” (25:77) ‘Mondd: az én Uram nem törődik veletek – csupán a ti fohászaitokkal.’

Másképp kifejezve: “Ha nem imádkoztok, mi értékkel bírnátok?” E Korán vers

értelmében, a betegség az egyik oka a belső és könyörgő imának, mely az ember megteremtésének egyik nagy titka és értékének alapja. Ezt tekintve, tehát nem szabad panaszkodni, helyette hálát kell adni Allahnak, s az egészségben sem szabad elzárni a betegség ideje alatt megnyitott "ima-csapot".

A TIZENHARMADIK GYÓGYMÓD:

Te sajnálatra méltó ember, aki betegséged miatt panaszkodsz!

Sokak számára a betegség egy kincsesbánya, Allah értékes ajándéka. Minden egyes beteg számára azzá válhat. Egyedül a halál időpontja bizonytalan. Az Igazságos Allah az Ő Bölcsességében elrejtette azt előle, hogy megóvja a végső kétségbeeséstől és a teljes Róla való megfélemléstől, s hogy tökéletes egyensúlyban tartsa félelem és remény között, hogy az e világot és a túlvilágot egyaránt ne veszítse szeme elől.

A halál órája bármikor meglephet. Ha ez embert szolgálatáról való megfélemlésében találja, a túlvilági életében ez őt elég hátrányosan érintheti. A betegség azonban emlékezteti őt és felkészíti a halál utáni

utazásra. Micsoda előnyhöz jut hát ez által! Húsz nap alatt olyan fokozatra érhet el, amit húsz év alatt nem ért el. Egy történet jut erről eszembe:

Barátaink között volt két fiú – Allah legyen kegyes hozzájuk! –. Az egyiket úgy hívták, hogy Ilamali Sabri, a másikat Islamköyli Wesirsade Mustafa. Tanítványaim közül e kettő sem írni sem olvasni nem tudott. Meglepetésemre azonban, hit és szolgálatbeli igyekezetben mindig az elsők között láttam őket! Akkor még rejtve maradt előttem ennek oka. Haláluk után azonban megértettem. Mindkettőjük súlyos beteg volt. Ez vezette őket az igaz útra. Ellentétben a többi feledékenységre hajló tanítvánnyal, nagyfokú istenfélelmet és szolgálatbeli igyekezetet láttam rajtuk, valamint olyan tartást, ami haláluk után áldássá vált számukra. Nyerjék el Allah tetszését, kétévnyi e világi erőfeszítéseikért két millió évnyi üdvösséget adjon nekik! Megértettem, hogy gyógyulásukért mondott imáim nem érték el céljukat. Kérem Allahot, hogy számítsa be azokat a Túlvilágon nekik!

Meggyőződéseim szerint, e kettő fiú oly jutalmat kaphatott, melyet tízesztendőnyi, egészségben eltöltött, istenfélő élet alatt sem

szerezhettek volna meg. Amennyiben sok társukhoz hasonlóan egészségükre hagyatkozva, kötelességeikről megfélekezve szabadosságba vetették volna magukat, a halál a bűn szennyében is meglephette volna őket, s sírjuk a fénnel teli kincses barlang helyett, kígyókkal és skorpiókkal teli veremmé változott volna.

Mivel a betegségek ily nagy nyereséggel is járhatnak, nem szabadna panaszkodni miattuk. Bízunk rá magunkat Allah Irgalmára teljes bizalommal, türelemmel és hálával.

A TIZENNEGYEDIK GYÓGYMÓD:

Te beteg testvér, kinek szemére az éj leple ereszkedett!

Ha tudnád, hogy mily fényáradat áramlik a hívő felé, s (az ő szeme előtt is meglévő lepel ellenére) mily szellemi látással rendelkezik, bizony százezerszer is hálát mondanál az Irgalmas Úrnak. A következő élmény elmondásával szemléltetem számodra, s fájdalmadat enyhítő gyógyírként nyújtom ezt feléd.

Történt, hogy egy napon, az engem nyolc esztendőn át, odaadással és hűséggel, s kifogástalanul szolgáló, Barla-ból származó,

Szüleymán nevű szolgám nagynénje megvakult. Ez a jó asszony a mecset kapujánál így szólt hozzám: "Imádkozz, kérlek értem, hogy szemeim újra megnyíljanak."

Mély, őszinte hite megindított, s állhatatosan így imádkoztam: "Uram! Ismerd fel, kérlek e jó asszony őszinte jámborságát, s tedd őt ismét látóvá!"

Két nappal később egy Burdur-ból érkező szemorvosnak sikerült látását visszahoznia. Negyven napra rá, azonban ismét elveszítette azt – távozott az élők sorából. Ez a hír nagyon levert akkor. Nagyon sokat imádkoztam érte... Ha e világon nem sikerült közben járnom érte, kérem Allahot, fogadja el érte mondott fohászaimat a Túlvilágon! Máskülönben, teljesen haszontalan és helytelen imának tarthatnám azokat.

Haláláig negyven nap maradt vissza, s Allah – legyen lelkéhez irgalmas – Magához szólította őt. Barla szőlővel benőtt dombjai után a Paradicsom kertjében gyönyörködhet ezentúl ez a jó asszony. Hiszen, őszinte hite erős és bizonyos volt. S valóban, amikor egy hívő szeme világa az éjbe hullik, s csukott szemmel eresztik a sírba, az eltávozottaknál sokkal magasabb fokozatról szemlélheti

majd – hasonlóan az e világi látásunkhoz – a fény világát... A vak hívők ott majd ismét látók lesznek, ha hitben haltak meg. Elért (hitbéli) fokozatuknak megfelelően fogják látni a Paradicsom kertjeit.

Ha tehát, kitartasz és hálás maradsz, a külső szemeidet borító lepel mögött rálelhetsz egy ilyen belső, lelki szemre. Egy olyan szemre, mely fénnel teli, s az Egeken túl bepillantást nyer a Paradicsomba, s sírba tétele után is látja azt. Ezt a szemed előtt lévő leplet elmozdító, téged újra látni engedő szemorvos, pedig a Bölcs Korán.

A TIZENÖTÖDIK GYÓGYMÓD:

Te fájdalmasan sóhajtozó és jajgató beteg!

Betegségednek ne a külszínét figyeld, s ne jajgass! Vedd észre inkább az értelmét és célját, s sóhajod a hála sóhaja legyen! Ha nem lenne benne szépség, akkor az Irgalmas Teremtő szeretett szolgájának és Hozzá fohászkodónak nem adott volna betegséget. Egy igaz hagyomány erről így szól:

أَشَدُّ النَّاسِ بَلَاءً أَلَا نَبِيَّاءُ ثُمَّ الْأَوْلِيَاءُ، ثُمَّ الْأَمْثَلُ فَلَا مَثَلَ

*“Al-anbiyá’u thumma al-awliyá’u-l-amthalu
fa-l-amthalu”*

Minek értelme a következő: Az emberiség legjobbjai, legtökéletesebbje azok, kiket a baj, szerencsétlenség leginkább sújt. Gondoljunk csak az állhatatos Jób-ra (béke legyen vele), a Prófétákra, Allah barátaira: szenvedéseiket, megpróbáltatásaikat mind a Könyörületes adományának tekintették, igaz szolgálatnak és imának, s türelemmel hálát adtak értük. Az Irgalmas Teremtőtől jövő egyfajta gyógyító operációnak fogták fel.

Te jajgató beteg! Ha a szeretnél csatlakozni ehhez a "Fény-Karavánhoz", akkor tűrj és legyél hálás! Ugyanis a panaszkodót nem veszik fel maguk közé. A megfélekezés vermébe fogsz zuhanni... egy sötét úton fogsz kóborolni.

Valóban, a halálos betegségek egyfajta (vér)tanúságtételnek is számítanak, s a betegségében állhatatos az Allah barátja fokozatot (*al-wiláya*) is elnyerheti általa.

Egyes (halálos) betegségeket különösen, áldás kíséri: a gyermek születésekor fellépők, a fulladás, elézés, járványok által bekövetkezett halál mind az említett *wiláya* fokozatára emelhetik az eltávozottat. S mivel a betegség a világhoz való ragaszkodást, iránta érzett szeretetet és érdeklődést gyengíti, a fájdalom is csökken ez által, míg a halál vágya növekszik.

A TIZENHATODIK GYÓGYMÓD:

Te unalomra panaszkodó beteg! A betegség tiszteletre tanít és együttérzésre nevel; kettő olyan jó tulajdonságra, mely az emberi együttélés számára különös jelentőséggel bír. Ugyanis e kettő megóv az önelégedettségtől, mely könnyen könyörtelenséghez és erőszakhoz vezethet:

إِنَّ الْإِنْسَانَ لَيْطَغَىٰ أَنْ رَأَاهُ اسْتَغْنَىٰ

“Inna-l-inszána la-yatghá An maráhu sztaghná” (96: 6-7) ‘Az ember bizony nem ismer mértéket, s ő magát önmagában elegendőnek gondolja.’

E Koránversek arra hívják fel a figyelmet, hogy egy öntörvényű lélek, mely egészségből és jó közérzetből származó elégedettség állapotában van, a tiszteletet megkövetelő testvériességgel szemben teljesen közömbös és érzéketlen marad. Könyörületességet és jóságot nem érez, ha szerencsétlenséggel, betegséggel találkozik másokban. Amint azonban ő maga is megbetegszik, rögtön tudatosul gyengesége és kiszolgáltatottsága, s a testvériesség érzülete is felébred benne. Miként az őt meglátogató, neki segíteni igyekvő testvéreit is tisztelni kezdi. S ezentúl

a szenvedőkkel is együtt tud majd érezni. S az iszlám egyik legfontosabb jellemvonását is magáévá teszi. A szenvedők baját teljes szívéből átérzi, ott segít nekik, ahol tud, imádkozik értük, látogatja őket, s érdemeket is szerez ez által.

A TIZENHETEDIK GYÓGYMÓD:

Beteg testvérem, aki a miatt panaszkodsz, hogy jelen helyzetekben nem tudsz jó cselekedeteket véghezvinni! Tudd meg, hogy betegséged megnyitotta számodra a jó tettek ajtaját, s legyél hálás érte! A szenvedés az ima elfogadásának egyik legfontosabb elősegítője. De a szenvedés enyhítése, a betegek ápolása is egy igen nagy érdemszerzési mód az igazhívó számára. Már a beteglátogatás, hogylétük felőli érdeklődés, ugyanakkor annak elkerülése, hogy terhükre legyünk, egy kegyes cselekedet, s a bűnbocsánat egy módja. Az egyik *hadís* ('kegyes hagyomány') szerint: "Kérjétek a betegeket, hogy imádkozzanak értetek, mert imáik meghallgatásra lelnek." Különösen, amikor egy rokon, vagy a saját szülő a beteg személy, a róluk való gondoskodás felér egy rituális imával, s jelentős érdem rejlik benne. A szenvedő szívének megnyugtató, vigasztaló igen értékes adomány. Boldog az, aki

gondoskodhat szüleiről öregségükben, betegségük idején, szívüket megnyugtatta, s imáikat kérheti. Igen, az angyalok is *“Má sá’a Allah”*-ot és *“Baraka-Allah”*-ot mondanak elragadtatásukban, amikor látják, hogy a fiú feltétlen szeretetben és végtelen tisztelettől áthatva gondoskodik a szülőkről betegségük idején, s így emberi nagyságot, tisztességet mutat.

Valóban, a betegség alatt is találkozhatunk igen örömteli élményekkel, melyek az önzetlen szeretetnek, együttérzésnek és könyörületességnek köszönhetőek, s melyek nem engedik, hogy a fájdalmak hiábavalóak legyenek.

Fontos a betegnek emlékezetben tartania, hogy imái bizonyosan meghallgatásra találnak.

Közel negyven évig fohászkodtam, hogy reumámból kigyógyuljak. Végül megértettem, hogy betegségem célja maga az ima... Világossá vált előttem, hogy fohászaim majd csak a Túlvilágon érnek be, mivel az imát nem lehet egy másik imával megszüntetni. (Valóban, némely betegség az ima létalapjának tekinthető. Amennyiben az ima a betegség számára, ez utóbbi nem-létének alapja volna, akkor az ima léte saját nem-létének lenne a lét-alapja. Ami viszont

teljes képtelenség.) A betegség, szenvedés maga is egy fajta szolgálat, s akiben tudatosan általuk saját gyengesége, az Allah trónjánál talál menedéket. A gyógyulásomért végzett fohászaim feladása annak ellenére sem jutott egy pillanatig eszembe, hogy látszólag nem következett be a gyógyulás. A betegség egy ima-időnek tekintendő, s a gyógyulás nem az ima következménye. A Könyörületes Úr és Gyógyító ajándéka a gyógyulás. S ha nem az általunk kívánt módon teljesül fohászunk, az nem azt jelenti, hogy nem lelt meghallgatásra. A Mindentudó Teremtő tudja a legjobban, hogy mire van szükségünk, s azzal ajándékoz meg bennünket, ami leginkább a javunkat szolgálja. Előfordulhat, hogy az e világon elhangzott kérésünket üdvösségünkért a Túlvilágon hallgatja meg.

Egyszóval, egy ima, mely a szenvedés misztériuma által tisztulást nyer – különösen, ha gyengeségből, tehetetlenségből, szükségéből fakad – nagy bizonyossággal kerül meghallgatásra. Egy ilyen ima tisztaságának sarokkövévé válik a betegség. Az ebben rejlő lehetőségekkel mind a szenvedőnek, mind a róla gondoskodó hívőnek élnie kell.

A TIZENNYOLCADIK GYÓGYMÓD:

Te szenvedő, aki már nem adsz hálát, s helyette inkább panaszkodni kezdte! Tudd meg, hogy a panasznak jogsérelemből kell fakadnia. Jogaid azonban nem sérültek semmiben. Hálaadási kötelezettségeidet viszont alaposan elhanyagoltad! Anélkül, hogy Allah iránti kötelezettségeidet teljesítetted volna, a saját jogaid (vélt) sérelme okán panaszkodszt, holott semmilyen jogigénnyel nem léphetsz fel Vele szemben!

Ne azokra tekints fel, akik feletted vannak, s jó egészségi állapotnak örvendenek! Inkább hálával eltöltve nézz le a nálad rosszabb helyzetben lévő szerencsétlenekre! Eltörted a kezedet? Gondolj azokra, akik elveszítették azt! Hiányzik az egyik szemed? Vannak, akik mindkét szemükre vakok! Adj hálát Allahnak! Senkinek sincs jogában többet követelnie, mint amennyi a jussa! Ha szerencsétlenség ér valakit, csak azokra tekinthet, akik rosszabb helyzetbe kerültek, s közben hálát kell adnia a saját jobb helyzetéért. Mindezt számtalan írás, értekezés érzékeltette egy-egy példával. Rövid összefoglalásuk:

Egy gazdag úr egy szegény embert küld fel a minaretbe. Felfelé vezető útján minden egyes lépésénél valamiféle jutalomban részesíti, s amikor a legtetejére érkezik, egy igen értékes ajándékot tartogat számára. Ha azonban a szegény ember megfélemlítve az illendőségről, s az addig kapott jutalmakról, a jogos hálanyilvánítás helyett így szólna: "Ha magasabb volna ez a minaret, még magasabbra juthatnék! Miért nem akkora, mint pl. az a hegy ott, vagy egy másik még nagyobb minaret?", mekkora igazságtalanság és hálátlanság lenne ez az ő részéről!

Ugyanez a helyzet az emberrel is: a nemlétből lépett a létbe. Nem kő és nem fa. Nem rekedt meg az állatok szintjén sem. Emberré lett. Hívó emberré (muszlimmá). Sokáig jó egészségnek örvend és jól mennek a dolgai. Noha nagymértékben részesül az adományokból, azok ismét kicsúsznak a kezéből: vagy nem találtatott méltónak rájuk, vagy visszaélt velük. Most pedig panaszkodik, türelmetlenkedik és így szól: "Mit tettem, hogy ez történik velem?", s ez által saját Urát kéri számon. Ez a magatartás egy külső betegségnél és egy lelki megbetegedésnél is rosszabb. Panaszkodásával tovább ront a helyzetén, mint egy törött kézzel tovább küzdő ember.

الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمْ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

“Alladzína idzá ‘aszábathum muszibatun qálú inná li-lláhi wa inná ilayhi rádcsi’ún” (2:156)
 ‘Akik, amikor baj éri őket így szólnak: Allahé vagyunk, s Hozzá van a mi visszatérésünk.’

Üdvösebb az e misztériumban való megnyugvás, s állhatatos elviselése a szenvedésnek, míg az a feladatát be nem tölti...

A TIZENKILENCEDIK GYÓGYMÓD:

Allah összes Nevei – melyek tökéletes Szépséggel bírnak – az Egyedül valóra mutatnak. S a létezésen belül az élet, Allah Egyedülvalóságának legszebb, legátfogóbb tükre. A Szépség Tükre, mely a Szépség értékét hordozza, megszépül, hiszen mindazon szép, mely e Tükörbe kerül, szép. Ugyanígy, mindazon dolog, mely az Életbe kerül, valóságosságuk fényében szépnek tekinthető: Allah Legszebb Neveinek díszei mutatkoznak meg benne.

Ha az élet állandó egészségben és jólétben áramlana, egyhangú volna, s tükröződése tökéletlen lenne. Ebben a tekintetben egyfajta tagadást hordozna, üresség és sivárság uralkodna. Az élet értéke is

nagymértékben csökkenne, céltalanná válna, unalomba fulladna. Az ember pedig unalmában szórakozásra vágyik, hogy gyorsabban múljon a "haszontalan" idő. Ezen időtartam hasonlatos a börtönbüntetés idejéhez, amit a rab ellenséges szemmel néz, s hogy vége legyen, legszívesebben agyoncsapna.

Ezzel szemben, az állandóan változó, mindig más arcát mutató élet, mely egyfajta utazáshoz hasonlatosan szüntelen mozgásban van, értékét egyértelműen érzékelteti, s az idő értelmét és jelentőségét világosan felismerteti...

Csapások, vesződések idején nem kívánja az ember az élet múlását. De unalmában sem mondja: "Ó Istenem! A Nap még mindig nem nyugodott le! Az éjnek még mindig nincs vége! Ó Istenem! Istenem!" Kérdezzél csak meg egy fényűzően berendezett otthonában lustálkodó gazdag embert, hogy érzi magát. Bizonyos, hogy gondterhelt arccal valamiféle felületes szórakozásra invitál majd téged. Vagy panaszáradat zúdul rád, melynek forrása a kapzsiság és az önteltség: "Ezek a dolgok, meg azok a dolgok hiányoznak" vagy: "Bárcsak elintéztem volna ezt a dolgot!" De kérdezzél meg egy

szegény, szerencsétlen embert is, hogy megy a sora. Ha ép testtel és értelemmel rendelkezik, ezt válaszolja majd: "Allahnak hála, jól vagyok. Van munkám, van mit tennem. Ha nem érne véget ilyen gyorsan a nap, még be tudnám ma fejezni a dolgomat. Az idő gyorsan elszalad, nem áll meg. Az élet elmúlik. Vannak vesződéseim, de ezek is elmúlnak. Minden olyan gyorsan véget ér." E szavakkal adja tudomásodra, hogy az élet számára mekkora értékkel bír: a múlandóság feletti sajnálkozásával! Ez pedig azt is jelenti, hogy gondok, bajok és vesződések közepette is képes az élet valódi értékét látni, s azt felhasználni. Ezzel szemben, (a tartós) egészség, jólét megkeseríti az életet, s gyors véget érésének vágyát ébreszti fel.

Te szenvedő, beteg testvér! Tudd meg – miként azt már több helyen is részletesen és cáfolhatatlanul kifejtettük –, hogy minden rossznak, gonosznak és magának a bűnnek is a nem-lét a gyökere és "élesztője". A nem-lét pedig a sötétség. Az untató nyugalom, hallgatás, némaság és csend állapota unalomhoz vezetnek, igen közel állnak a "semmihez", a nem-lét sötétségét érzékeltetik. Ezzel szemben, a mozgás és változás az életet jelentik, a létet, a létezést

éreztetik! A létezés pedig a tiszta jóság, a tiszta fény.

Veled kapcsolatosan a helyzet a következő: Betegséged arra szolgál, hogy értékes életedet megtisztítsd, megerősítsd, magasabb szintre emeld és kibontakoztasd, valamint, hogy a test minden funkcióját serkentsd, s ez által a beteg szervek támogatást kapva újból jól működjenek, s gyógyulást lelve a Mester és Gyógyító különböző Neveit megmutathassák. E feladatok elvégzése céljából érkezett hozzád "vendégként" a betegség. *InsaAllah*, feladatát gyorsan elvégzi majd, s szenvedésed nem tart sokáig! Ezt követően pedig így szól majd a te jól-létedhez: "Gyere, átadom most a helyemet neked! Most végezd el te a feladatodat! Ez a ház most a tiéd. Maradj itt, ameddig szeretnél!"

A HUSZADIK GYÓGYMÓD:

Te a bánatodra gyógyírt kereső szenvedő! Kétféle betegség létezik. A tényleges és a beképzelt betegségek. Ami az előbbieket illeti, a Bölcs Gyógyítónak hatalmas gyógyszertárában minden bajra van egy ellenszere. A szenvedés azonban sürgőszerű velejárójuk. Allah minden betegségnek megteremtette az ellenszerét.

Lehetséges tehát a kezelésük. A gyógyhatást viszont nem tőlük, hanem Allahtól kell, hogy várjuk. Ahogyan gyógyírt adott, úgy gyógyulást is fog adni.

A tanult, hívő orvosok rendelkezéseinek betartása szintén gyógyír. A legtöbb betegség visszaélés, mértéktelenség, figyelmetlenség és óvatlanság következtében alakul ki. A hívő orvos minden bizonnyal, az iszlám elveivel összhangban lévő tanácsokat fog adni, vagy valamit megtiltani. A mértéktelenséggel való szakítást fogja előírni és vigasztalást fog nyújtani. Az a beteg, aki bízik e rendelkezésekben s elfogadja a vigasztalást, a betegség szorításából kiszabadulva könnyebbségre lel majd.

A beképzelt betegségekkel kapcsolatban viszont más a helyzet. Ezeknek nem szabad nagy jelentőséget tulajdonítani. Ha ezt mégis megtesszük, azok attól csak növekedni, súlyosbodni fognak. Ha viszont nem törődünk velük, összezsugorodnak és eltűnnek. Mint amikor egy méhkastrat megbolygatunk, s a méhek rajai ellepnek. Ha nyugodt és szenvtelen maradsz, maguktól széteszlanak. A sötétben megpillantott kötelet, ha jelentőséget tulajdonítasz neki, kígyónak láthatod, s

fejvesztve menekülésre fogod a dolgot. Ha különösebben nem törődsz vele, látni fogod, hogy az csak egy kötél, s mily nevetségesnek tűnik, hogy megfutamodtál volna előle.

Ha azonban a beképzelt betegség sokáig fennáll, tényleges betegség lesz belőle. Az érzékeny emberek számára ez egy súlyos betegség is lehet. Egy apró magból hatalmas kupolát növesztenek. Szellemi képességeik széttöredeznek. Ha egy érzéketlen, értetlen orvos kezébe kerülnek, jelentősen súlyosbodhat az állapotuk. Ha azonban egy megértő orvos kezeli őket, a beképzelésen alapuló baj hatása gyorsan mérséklődhet.

A HUSZONEGYEDIK GYÓGYMÓD:

Beteg testvérem! Szenvedésed csupán külsődleges. Ugyanakkor körülvesz téged egy jelentős belső öröm is, mely e külsődleges betegség hatásait ellensúlyozni képes. Vannak szüleid, rokonaid és barátaid. Az ő régen elfeledett, de oly jóleső gyengédségük ismét feléled, ahogyan a szeretetteljes pillantások is, melyeket gyerekként tapasztaltál, újra átélheted őket. Mindemellett bizonyosan csekélynek tűnik majd minden külső szenvedésed. Az urak, akiket eddig szolgáltál, s kik kegyét kerested, betegséged miatt most

könyörületükkel téged szolgálnak. Így hát uraid urává váltál. Ezen túlmenően, magadhoz vonzottad az emberiség humanitárius érzületét és részvétét, s a semmiből jóindulatú barátokra leltél.

S arról még nem is beszéltünk, hogy a sokesztendőnyi, fáradtságos munkavégzésed után most betegséged engedélyt, sőt parancsot adott neked a pihenésre... Betegségedből összehasonlíthatatlanul több jótétemény származott, mint szenvedés, így a panaszkodás helyett hálát kellene inkább adnod.

A HUSZONKETTEDIK GYÓGYMÓD:

Testvér, akit agyvérzés-szerű betegség sújtott! Először is hadd mondjam el neked, hogy az ilyen fajta betegségek az igazhívők számára áldást hordoznak. Sok-sok évvel ezelőtt hallottam már ezt szent emberektől; akkor még nem ismertem ezt a misztériumot. A következőképpen fogadta be szívem e titkot: az igazhívők, amikor arra vágytak, hogy az Igazságos Allahhoz közelebb kerüljenek, az e világi hatalmas szellemi veszélyektől megmeneküljenek, s az örök üdvösséget elnyerjék, kettő alapigazságra hagyatkoztak:

Az első: A halál megjelenítése. Ami a következőt jelenti: Oly módon igyekeztek az örök élet felé, hogy közben az e világ mulandóságát tudatosították magukban, s saját magukat csupán átutazó vendégnek tekintették benne.

A második: Saját ösztöneik romboló hatásától úgy menekültek meg, hogy a dervis-növendékekhez hasonlóan negyven napig böjtöltek és szigorú szabályok alá vetették magukat. Ezzel sikerült rosszra hajló énjüket "semlegesíteni".

Testvérem, ki elveszítetted tested felének működését! A gyorsan és könnyen üdvösségre vivő,

imént említett kettő alapelvet most használhatod. Tested állapota folyamatosan figyelmeztet

téged minden e világi mulandóságára, melynek többé nincs hatalma feletted. Az isteniről való

megfeledkezés sem homályosítja el többé a látásodat.

Egy immáron megfeleződött embert többé egészen bizonyosan nem vezethetnek félre a káros

hajlamok és szenvedélyek; ezektől villámgyorsan megmenekülhet.

A hit, az önátadás és az Allah akaratában való megnyugvás misztériumával az igazhívó egy olyan súlyos betegségből, mint az agyvérzés, ugyanarra szintre juthat, melyet a szentek értek el lelkigyakorlataik és szigorú életvitelük által. Betegséged ennek fényében már csekélységnek sem tekinthető.

A HUSZONHARMADIK GYÓGYMÓD:

Beteg testvér, ki idegenbe vetódtél és senkid sincsen! S ha ezen felül még betegség is súlyt téged, szeretteidtől távol vagy, bizonyosan fel fogod fedezni a körülötted lévők részvétteljes tekintetét, miként azon figyelmet is, mely Attól jön, Aki a Kegyes Korán minden egyes szúrájának kezdetén az *al-Rahmán al-Rahím* jelzővel ('Irgalmas és Könyörületet árasztó') lép kapcsolatba velünk. Aki részvétének, gyengédségének egyetlen szikrája által gondoskodnak csodálatosan az édesanyák gyermekeikről. Aki minden egyes tavasszal Irgalmának megmutatkozása által, a földet ismét elárasztja bőséges adományaival, miként Könyörületének megmutatkozása a Paradicsomi Örök Élet lehetősége is.

E Könyörületet árasztó tekintetet hitedben felismerted, gyengeségedben és kiszolgáltatottságodban Hozzá fordulsz, Vajon-e

tekintet elfordult volna tőled idegenben sújtott betegségében? Egészen bizonyos, hogy nem! S mivel ez így van, Ő itt van számodra, jelen van, rád tekint és mindent biztosít neked.

Az idegenben megbetegedett ember igazából csak akkor van egyedül, ha Allahba vetett hitét és bizodalmát elveszítette, ha ennek valódi értékét nem ismeri fel.

A HUSZONNEGYEDIK GYÓGYMÓD:

Hozzátok szólok most, kik az ártatlan gyermekekről gondoskodtok, s a szintén tehetetlen gyermekké vált idősekről! ... A Túlvilági Örök Életben magas jutalomra leltek majd. Igyekeztek hát, hogy méltóak legyetek erre a nagy érdemre!

Az ártatlan gyermekek betegségei e törékeny szervezetek számára egyfajta felkészítésként is szolgálnak arra, hogy (a még előttük álló) életüket megtisztítsák, s a viszontagságokkal teli majdani életükben ellenállóbbakká váljanak. Szellemük is "impulzust" kaphat ez által, s erőteljesebb fejlődésnek indulhat az e világi és az Örök Élet felé vezető útjukon. Az ezekből származó érdemek a szülők tetteinek könyvébe is bejegyeztetnek, különösen az édesanyák könyvébe, akik gyermekükért

saját egészségük árán is gondoskodnak. Mindazok számára, akik az igazságot be tudták fogadni, ez megingathatatlan bizonyosság.

Ami pedig az időseket illeti: igen nagy érdem az ápolásuk, róluk való gondoskodás, imáik kérése – különösen, ha a saját szülőkről van szó – vigasztalást nyújtani nekik, szívük felvidítése, s hűséges szolgálatuk. Mindez az e világi, s úgy a Túlvilági boldogsághoz is hozzásegíthet. Boldog az, aki idős szüleinek engedelmeskedik, ugyanúgy, ahogyan azt a saját gyermekeitől is elvárja. Szerencsétlen az, aki a szüleit megbántja! Nem csak a Túlvilágon, de ebben az életben is számos büntetés sújtja majd őt ezért.

De az igazhívőknek nem csak azokra az idősekre és gyermekekre kell figyelniük, akikhez a vér kötelékei által kapcsolódnak, hiszen a hit által mindannyian testvérek vagyunk. Az iszlám megköveteli, hogy bármelyik tiszteletreméltó idős embert, rászorulót megsegítsünk.

A HUSZONÖTÖDIK GYÓGYMÓD:

Beteg testvéreim! Egy igazán hatásos ellenszert kerestek, mely minden bajra gyógyír, s mely valóban tiszta és mentes

bármiféle mellékíztól és mellékhatástól? Akkor erősítsétek és fejlesszétek hiteteket! Ennek módja pedig a következő:

Használjátok alázattal és őszinte bűnbánattal a hitet, e tiszta és üdvös gyógyírt. Fohászkodjatok és teljesítsétek az előírt imákat! A hitből származik a ti ellenszeretek!

A világhoz való ragaszkodás és függőség miatt az Allahról megfélelkezetteknek minden bizonnyal világméretű beteg "lelki-testük" van. A hittel kapcsolatban számos írásunkban, megfellebbezhetetlenül kifejtettük és bizonyítottuk, hogy a múlás és elválás csapásaitól kék-zöld és vérző világ lelki testét a hit pillanatok alatt meggyógyítja, sebeit összeforrasztja, és valódi felépülést hoz.

Most pedig, hogy ne terheljelek titeket tovább, rövidre fogom mondandómat.

A gyógyírként felhasználható hitet illetően fontos arra figyelmeztetni, hogy igazán akkor hat, ha az előírt, kötelező imákat addig teljesíti a beteg, ameddig arra csak képes. Ezen ellenszer hatását gátolják az Allahról való megfélelkezés, szélsőségessegek, élvezetek és az iszlám törvényeivel ellentétes cselekedetek. A betegség elhúzza az Allahról való

megfeledkezés fátylát, a vágyakat eloszlatja, s megakadályozza az iszlámellenes dolgok élvezetét, így az hasznatokra válhat, előnyötök származik belőle. Bűnbánattal és őszinte elhatározással, az imák pontos teljesítésével és fohászokkal használjátok a tiszta és üdvös gyógyírt, s az igaz hit fényét... Adjon nektek az Igazságos Allah egészséget, s betegségeket, szenvedéseiteket fogadja el bűneitek alóli feloldozás gyanánt! Ámen, ámen és ámen...

وَقَالُوا الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَيْنَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ

هَدَيْنَا اللَّهُ لَقَدْ جَاءَتْ رُسُلُ رَبِّنَا بِالْحَقِّ

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ، طِبِّ الْقُلُوبِ وَدَوَائِهَا وَعَافِيَةِ

الْأَبْدَانِ وَشِفَائِهَا وَنُورِ الْأَبْصَارِ وَضِيَّائِهَا وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ

وَسَلِّمْ

“És így szóltak: Allahnak hála, Aki ide elvezetett bennünket! Ha Allah nem vezetett volna minket, bizony nem jártunk volna az igaz úton.”

“Bizony, az igazsággal jött közén Urunk Küldötte.”

“Dicsőség Neked! Nincs tudásunk, kivéve arról, amire Te megtanítottál bennünket. Bizony, Te vagy a Mindentudó, a Bölcs.”

“Urunk, adj üdvösséget Mohamednek, szívünk orvosának! Áld meg gyógymódját, mely testünk és lelkünk gyógyulását segíti elő, s szemünknek fénye és világossága! Áld meg őt, családját és hű követőit!”

Tizenhetedik Levél

(Kiegészítés a Huszonötödik Villanáshoz)

Részvétnyilvánítás egy elhunyt gyermekért

بِسْمِهِ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

Biszmilláhi-Rrahmáni-Rrahím

(Az Irgalmas és Könyörületet Árasztó
Allah nevével)

”Nincs semmi, ami ne az Ő dicsőségét
zengené.” (7 :44)

Kedves Testvérem,

Kedves Háfiz Khalid Efendi,

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
وَبَشِّرِ الصَّابِرِينَ الَّذِينَ إِذَا أَصَابَتْهُمُ مُصِيبَةٌ قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ
وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

Bismilláhi-Rrahmání-Rrahím

“Hirdess jó hírt az állhatatosoknak, akik, ha csapás sújtja őket, azt mondják: Allahhoz tartozunk, s Hozzá van a visszatérésünk” (2:155-156)

Kedves Testvérem! Gyermeked halálának híre nagyon lesújtott. A döntés azonban Allahé, s akaratában való megnyugvás az iszlám egyik ismérve. Az Igazságos Allah lásson el e csapás elviseléséhez szükséges szép türelemmel! Az elhunyt készítse elő majdani szálláshelyedet és legyen közbenjáród a Túlvilágon!

Neked és hasonló helyzetbe került igazhitűek számára vigasztalás és jó hír gyanánt öt gondolatot fogunk bemutatni.

AZ ELSŐ GONDOLAT:

A Bölcs Koránban megtalálható

وَلَدَانٌ مُّخَلَّدُونَ *wildánun mukhalladún* (örök ifjak) ájá-nak magyarázata:

Az igazhívő szülők elhunyt gyermekei a Túlvilági Örök Életben továbbra is szeretetreméltó gyermekként, a Paradicsomi állapotokhoz méltó külsővel felruházva folytatják létezésüket. Szüleik számára, amikor majd ők is csatlakoznak hozzájuk a Paradicsomban, el nem múló öröm forrásai lesznek.

Vannak, akik szerint – noha a legkülönfélébb örömökre kaptunk ígéretet – ez nem lehetséges, arra hivatkozva, hogy a Túlvilágon nem létezik már gyermek-szülői kapcsolat, ahogyan gyermeknemzés sem. Ezek a vélemények nem felelnek meg az igazságnak. Tízestendőnyi, fájdalommal és aggódással kísért gyermekkel eltöltött idővel szemben a majdani millió és millióestendőnyi gondtalan, tiszta örömezzet, hogy a szülő újból velük lehet, összehasonlíthatatlan örömforrás. Erre utal és erről ad örömhírt Tízestetreméltó Korán وَلَدَانٌ مُّخَلَّدُونَ *wildánun mukhalladún* kifejezése is.

A MÁSODIK GONDOLAT:

Volt egyszer egy ember. Börtönben ült. Elküldték hozzá az egyik szeretett gyermekét. Szegény fogoly nagyon bánkódott a fölött, hogy nem tudta gyermekét rendezett, szép helyen elszállásolni. Az irgalmas úr ekkor elküldte hozzá egyik emberét, akivel a következőt üzenté: "Ez a gyermek a te fiad, de egyúttal népem egyik alattvalója is. Magamhoz veszem őt, s egy szép kastélyban gondoskodok majd róla." Erre az apa elkezdett jajgatni és siránkozni: "Fiam egyetlen vigaszom és örömforrásom. Nem adom." Börtöntársai így szóltak hozzá: "Fájdalmad teljesen értelmetlen. Ahelyett, hogy siránkozol, inkább gondold arra, hogy tovább nem kell e koszos, bűdös és nyomasztó helyen maradnia. Egy kastélyba kerül, ahol boldogan fog élni. Magad miatt vagy szomorú és a saját javadat keresed. Tudd meg, hogy kétséges nyereséget követelsz, ezzel szemben gyermeked számára csak baj és megpróbáltatás jut itt osztályrészül. Ott viszont ezernyi jó dolog éri majd. Elnyerheti az uralkodó jóindulatát, s közbenjáród lehet később. Elképzelhető, hogy engedelyezzi, hogy újból lássátok egymást. Bizonyára nem őt fogja ezért a börtönbe küldeni, hanem téged fog innen

kihozatni és a kastélyba vitetni. Ennek viszont az a feltétele, hogy bízol az uralkodóban, s engedelmeskedsz neki.”

Amikor egy hívőnek meghal a gyermeke, kedves testvér, a fentiekben elhangzottak szerint kell gondolkodni: “Ez a gyermek ártatlan. Ura viszont bőkezű és könyörületes. Az én hiányos gondoskodásom helyett az Ő tökéletes irgalmát és jóindulatát felajánlva magához vette őt. A gondokkal, vesződésekkel és csapásokkal teli földi börtönből kiemelte és Paradicsomának Kertjébe vitette. Milyen boldog lehet most ez a gyermek! Ha itt maradt volna, ki tudja mi lett volna belőle. Nem bánkódom hát, inkább örülök, hogy jó sora van neki. Ami pedig engem és személyes érdekemet illeti: magam miatt sem panaszkodok, nem szomorkodok. Hiszen ha itt maradt volna, tízesztendőnyi, aggodalommal vegyes, múlandó gyermeki szeretetével ajándékozhatott volna meg. Ha talált volna egy a tehetségének megfelelő szakmát, s hűséges gyermek maradt volna a későbbiekben is, bizonyára segítette volna szüleit. Halála által azonban, a Paradicsom Örökkévalóságában millió éveken át lesz gyermeki szeretet forrása és üdvözlésem közbenjárója. Aki egy átmeneti, kétséges

előnyt veszített el, ezzel szemben bekövetkezendő ezernyi előnyre tesz majd szert, annak nem gyászt és szomorúságot kell éreznie, s nem szabad reményvesztetten siránkoznia.

A HARMADIK GONDOLAT:

Az elhunyt gyermek, az Irgalmas Teremtő teremtménye, szolgálója és tulajdona. Teljes valóságában Hozzá tartozik, s a szülőknek csupán egy időre lett átengedve a róla való gondoskodás. Szolgálatuk jutalma szeretetük által keltett érzületük lett átmenetileg.

Miután Könyörületes Teremtő - Aki ezer dologból kilencszázkilencvenkilenc dolog felett közvetlenül rendelkezik - az Ő Irgalmában és Bölcsességében szükségesnek látta, hogy e gyermeket a te gondoskodásodból kivegye, s szolgálatából téged ezennel felmentsen, nem méltó az istenfélőnek az ezer valóságos rész tulajdonosa ellen, egyetlen látszólagos résszel perbe szállni, döntéséért siránkozni. Ez sokkal inkább a Allahról megfélekezettekre és a tévúton járókra vall.

A NEGYEDIK GONDOLAT:

Ha a világ s benne az ember örökké fennmaradna, s az elválás is végleges volna, akkor érthető volna minden reménytelen szomorúság, bánat és fájdalom. Mivel, azonban e világ csupán egy vendégszállás, egy karavánszeráj, egyszer mindannyian oda kerülünk majd, ahol most e gyermek van. A halál nem csak a te gyermeked számára lett elrendelve, kivétel nélkül végig kell mennünk ezen az úton. S mivel az elválás nem végleges, később a "Köztes Birodalomban" vagy a Paradicsomban újra látni fogjuk egymást.

Al-hukm lilláhi! A döntés Allahé! Al-hamdu lilláhi 'alá kulli hálin! Ad és elvesz, hála Neki minden helyzetünkben!

AZ ÖTÖDIK GONDOLAT:

Az isteni Könyörületesség megjelenési formái közül az önzetlen szeretet egy megvilágosodást hozó elixír. Az emberi vágyaknál is erősebb. Az Igazságos Allahhoz vivő gyors eszköz. Miként az evilági vágyak sok vesződség után valódi szeretetté változnak, s az Igazságos Allahra lelnek, úgy az önzetlen szeretet is, s vesződségek nélkül, tisztább és rövidebb úton köti a szívet Allahhoz.

A szülők az e világi életben mindennél jobban szeretik gyermeküket. Ha elveszítik őt, s igazhívők maradnak, tekintetüket elfordítják majd a múlandó dolgokról és megtalálják az Igaz Jótevőt (Allahot). Így szólnak tehát: "Mivel e világ mulandó és minden távozásra van ítélve benne, nem méltó arra, hogy szívünket hozzá kössük." A szülő oda vágyik ahová a gyermeke távozott, s szellemi erőre és nagyságra tesz szert ily módon.

Az Allahról való megfeledezés állapotában lévő és tévúton járók ezen öt igazság örömhírét nem hallják meg, s nem fogják fel. Mily fájdalmas és kínokkal teli az ő helyzetük!

Egyetlen, rajongva szeretett gyermekét siratja egy anya annak halálos ágyánál. Mivel tudatlan és tévelygő állapotában öröknek gondolja e helyzetet, a halál számára egyenlő a többé nem-léttel és örök távozással. Nem egy puha ágyat lát maga előtt, hanem már a sír sötét mélységére gondol. Tévelygésében és megfeledezésében nem a Könyörületesség Paradicsoma és az Örök Kert Irgalma lebeg a szeme előtt.

El tudjuk képzelni, hogy mekkora reménytelenség fájdalma hatja át őt. A hit és az iszlám azonban – melyek mindkét világ

boldogságának eszközei – így szól az igazhívóhoz: “a halálos ágyán fekvő gyermek Teremtője ki fogja vezetni őt e koszos világból és bevezeti Kertjébe, ahol a te közbenjáród lesz és örök gyermeked. Az elválás tehát csupán időleges. Ne aggodalmaskodj, és ne szomorkodj hát! Mondd:

اَلْحُكْمُ لِلّٰهِ * اِنَّا لِلّٰهِ وَاِنَّا اِلَيْهِ رَاٰجِعُوْنَ

A döntés Allahé. Hozzá tartozunk és Hozzá térünk vissza. (Korán, 2: 156)

Legyél állhatatos!

اَلْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

“Ő az Állandó, Aki van,
és örökké megmarad.”

Said Nursi

Második Villanás

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِذْ نَادَى رَبَّهُ أَنِّي مَسَّنِيَ الضُّرُّ وَأَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

Biszmilláhi-Errahmán-Errahím

*Allah, az Irgalmas és Könyörületet árasztó
Nevével*

Amikor Urához kiáltott: Balsors sújtott engem! Ám Te vagy a Legkönyörületesebb a könyörületesek között! (Korán, 21: 83)

Eyyúb (Jób) prófétától – Béke legyen vele – számos alkalommal elhangzott a fenti fohász, mely nem maradt hatás nélkül.

Jól ismert története, összefoglalva a következő:

Hosszú ideje már számtalan seb és folt borította őt, szenvedéseiért megjelenítette jutalmát, s tökéletes állhatatossággal viselte megpróbáltatásait. Csupán attól félt, hogy szolgálatának ellátására nem lesz majd képes, mivel az Allahról való megemlékezés helyére, a szívre és a nyelvre is áttevődött a

kín. Fohászat, kérő imáját tehát nem saját magáért, hanem szolgálataért mondta: "Ó Uram! E bajok nyugtalanítanak engem. Ránehezdednek nyelvemre, s szívemre, amikor Rólad megemlékezek, Téged szolgállok, s Hozzád imádkozok."

S az Irgalmas Allah, csodálatos módon elfogadta e tiszta, őszinte, önzetlen imát. Teljes gyógyulást ajándékozott neki, s Könyörületének minden adományával ellátta őt.

Öt gondolatmenetet tartalmaz a "Második Villanás".

ELSŐ GONDOLAT:

Eyyúb próféta betegségének külső sebeivel ellentétben, mi a lélek és a szív nem látható betegségeitől szenvedünk. Ha bensőnk és külsőnk felcserélődne, Eyyúb prófétánál bizony betegebbnek látszanánk: minden elkövetett bűn és minden felmerülő kétség újabb és újabb sebet ejt szívünkön. Az ő sérülései csupán rövid földi életét befolyásolták. Ezzel szemben, a mi láthatatlan sebeink hatással vannak egész, majdani örök életünkre is. A próféta fohászaira nekünk ezerszeresen is jobban van szükségünk. A bűn által vágott sebekbe befészkelődött kételyek, s rossz sugallatok

rágják szét szívünket, a hit lakhelyét, s nehezednek hatalmas súllyal ránk. Később áttevődik mindez a hitet megvalló nyelvre is, megfosztván bennünket a szellemi örömtől, Allahról megfélemezve és némaságra ítélve.

Valóban! Miután a bűn befészkelte magát a szívbe, befeketíti, elsötétíti és megkeményíti azt, mígnem a hit lángját is kioltja. Minden egyes bűn egyben egy újabb ösvénycsapás a hitetlenség felé. Amennyiben a bűnt nem mossa el az elkövetése után támadt őszinte bűnbánat és bocsánatért esedezés, a szívet mardosó féregből fojtogató kígyóvá növekszik.

Például egy szégyenteljes bűnt titokban elkövető ember attól a megszégyenüléstől retteg, mely bűnének nyilvánosságra kerülésének következménye lesz. Emiatt is esik neki neheze, hogy angyalok és más szellemi lények létezését elismerje. Nem szalaszt el egyetlen alkalmat sem tagadásukra. Hasonlóképpen, a súlyos, pokol büntetésével járó bűnt elkövető ember, teljes szívéből kívánja és reméli a pokol nem-létezését, s minden alkalmat megragad a pokol tagadására, ha azt elhárítandó nem a megbocsátás-kérés vértét veszi magára.

Ugyanúgy kerül szorult helyzetbe majd a napi ötszöri kötelező imáját elhanyagoló hívő, mint a felettese iránti kötelezettségeit nem teljesítő alkalmazott. Az Örökkévalóság Uralkodójának sokszori figyelmeztetése ellenére elhanyagolt rituális imái őt nyomasztani fogják, s e szorult helyzetben mindennél jobban óhajtja majd: "Bárcsak ne volna ez a teremtményekre kirótt kötelezettség!" Ebből a kívánságból pedig Allah tagadása származik, mely a Vele szembeni ellenséges érülethez is igen közel van már. S ha Allah létezésében való kételkedés is belekerül a szívébe, igyekezete arra irányul majd, hogy e kételyt a bizonyosság szintjére emelje. Iszonyú szakadék szélére sodródik ez által. Nem veszi észre, hogy hitetlenségével mérhetetlenül nagyobb vesződségeknek tette ki magát, mint ha egyszerű kötelezettségeit teljesítette volna. Elmenekült a darázs csípése előle, s végül a kígyó marta meg.

Még számos példát hozhatnánk fel, hogy az alábbi szavak értelmét megvilágosítsuk:

بَلْ رَانَ عَلَىٰ قُلُوبِهِمْ

"Elhatalmasodott a szívükön, ami rosszat elkövettek." (Korán, 83: 14)

MÁSODIK GONDOLAT:

Miként a *sors* és a *hit* magyarázatának kapcsán a "Huszonharmadik Szó"-ban kifejtettük, a három alábbi okból, betegség és szerencsétlenség idején az embernek nincs joga panaszkodni:

Az első ok: Az Igazságos Allah, az embernek mintegy ruhát adta a testét, melyben az Ő művészete mutatkozik meg. Ez a "ruházat" egyfajta illusztratív jelleggel bír, s különböző változtatások, átalakítások hajtatnak végre rajta. Áldott Neveinek különféle megjelenései is egyben. Miként a "Gyógyító" név feltételezi a meggyógyítandó betegség létét, úgy a "Gondoskodó" is az éhség, szükség meglétét. (S ehhez hasonlóan a többi Áldott Név).

مَالِكُ الْمُلْكِ يَتَصَرَّفُ فِي مُلْكِهِ كَيْفَ يَشَاءُ

"A tulajdon tulajdonosa úgy rendelkezik tulajdonával, ahogyan akarja."

A második ok: Szerencsétlenség és betegség következtében az élet megvilágosodik, kiteljesedik, megerősödik, s betölti feladatát. Az egyhangú pihenésben töltött élet inkább a nem-lét abszolút rosszához áll közel, mint a lét abszolút Jóságához.

A harmadik ok: Evilági szálláshelyünk egy próbatétel helye, egy szolgálati helység, s nem a szórakozásé, fizetségé és jutalmazásé. S mivel szolgálati és imahely, betegségek és bajok – amennyiben nem érintik hátrányosan a hitet, s állhatatos lelkülettel viseltetnek – szolgálatként és imaként végeztetnek benne. S mivel minden egyes imaóra, általuk egy egész napi ima értékével lesz egyenlő, hálásnak kellene lennünk értük, s nem panaszkodnunk miattuk.

Kétféle ima-szolgalat / imádat / létezik: a pozitív és a negatív.

Az első fajta jól ismert. A második esete akkor áll fenn, amikor az ember gyengeségét, esendőségét, kiszolgáltatottságát érezvén, betegség és baj idején fordul csak a Könyörületes Urához, emlékezik meg Róla, fohászkodik Hozzá, s teszi szolgálatát. Ez utóbbi is válhat tiszta szolgálattá. Ha türelmesen viseli az ember sorsát, s a bajok végén bekövetkező jutalomra hálával gondol, minden egyes ilyen körülmény közepette mondott és tett szolgálata egy napnyi szolgálat értékévé növekszik. Rövid élete is meghosszabbodik ez által. Akár egy percnyi ima is elérheti egy napi ima értékét.

Egyszer nagyon aggasztott egy testvéremet, Muhádzsir Háfiz Ahmedet ért súlyos betegség. Szívem azonban így figyelmeztetett: "Örülj inkább annak, hogy mily kegyben részesült! Betegségének minden egyes perce egy egész nap szolgálatnak minősül." S ő hálával és türelemmel viselte végig szenvedését.

HARMADIK GONDOLAT:

Mint ahogyan azt már különböző helyeken is tárgyaltuk, a múltjára visszatekintő ember, hangosan – vagy némán a szívében – 'ó' vagy 'jaj' kiáltást hallat: tehát, vagy sajnálkozik fölötte, vagy hálaképpen "*elhamdulillah*"-ot mond. A sajnálkozás egy korábban elszakadt örömerzetből fakad, melyből végül fájdalom lett. Minden öröm végén bejelentkezik a fájdalom... Néha egy pillanatnyi öröm következményeként hosszantartó kínokat kell elviselni. Ha efölött gondolkozunk, olyan mintha egy sebet nyitnánk meg újra, melyből a sajnálkozás gennyes váladéka folyik ki.

Ezzel szemben, az átmeneti gondot követő maradandó szellemi öröm, melyet az ember addigi életében megtapasztalt, az "*elhamdulillah*" hálaadó szavait mondatja

vele. Amennyiben e természetes hozzáálláson túl, még a Túlvilági Életben beérő szenvedés gyümölcse, a jutalom is szem előtt lebeg, s arról sem feledkezik meg, hogy a szenvedés teli rövid élet – érdemei megsokszorozódva – meghosszabbodik, nem csak állhatatos marad a megpróbáltatások idején, hanem még a hála is előnti a szívét, s ezt mondatja vele:

الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَى كُلِّ حَالٍ سِوَى الْكُفْرِ وَالضَّلَالِ

“*al-hamdu li-lláhi ‘alá kulli hál-in, szíwá-l-kufri wa-ddaláli.*” (Hála és dicsőség Allahnak, minden élethelyzetben. Csak a hitetlenség és tévelyedés állapotától kíméljen meg!)

Egy ismert mondás is úgy tartja, hogy “a baj mindig sokáig tart”. Valóban, a szenvedés ideje hosszúra nyúlik; de nem a miatt, ahogyan azt a legtöbben gondolják: a kinnal teli idő hosszabbnak tűnik. Nem. A miatt, mert olyan sok jutalom származhat belőle, mint egy hosszú, (egészségben gazdag), igaz élet alatt.

NEGYEDIK GONDOLAT:

A “Huszonegyedik Szó” első fejezetében elmondtuk: amennyiben nem alaptalan félelmekre tékozoljuk, az Igazságos Allahtól kapott állhatatosságnak elegendőnek kell

lennie minden baj elviselésére. A múlttal és a jövővel való haszontalan foglalatosság, az üres félelmek nyomásának következtében, azonban elpazaroljuk a kapott erőt. Az ember azt képzei, ezen átmeneti világ örökké tart majd, türelmét és erejét veszíti, hogy jelenlegi helyzetével megbirkózzon... és panaszkodni kezd. Allah óvjon meg ettől, olyan mintha a Teremtőjét vádolná... Jótalanul, örült módon teszi ezt, s mindez jelzi, hogy ereje és türelme elfogyott.

Azonban, minden nap végén – bármennyire is boldogtalan volt – megnyugvásra lel; a fájdalom elmúltával megjelenik az öröm; a gondok eltűnésével megmarad a jutalom.

Nem panaszkodni kell hát, hanem örvendezve hálát adni, nem hadakozni, hanem hálásnak lenni. A múlandó élet, mely a múlté, egy örök, áldott életté lesz a bajok révén. Korábbi fájdalmak feletti bánatos elmerengésben elveszni ostobaság és örültség, miként az eljövendő napok esetleges gondjai és fájdalmai miatti aggodalmaskodás és rettegés is felesleges erőtekozlás. Vajon nem ostoba az, aki a holnap éhségétől és szomjúságától való félelmében ma rengeteget eszik és iszik? Ugyanilyen értelmetlen az elkövetkezendő

fájdalmak miatti jelenlegi reszketés, de az élvezetek hajszolása is!

Összefoglalva:

A hála a kegyet növeli, a panasz ellenben csak a bajt súlyosbítja, s megfoszt az együttérzéstől. Egyszer, egy Erzurum városában élő, igaz embert súlyos betegség ért. Mindez az Első Világháború első esztendejében történt. Elmentem meglátogatni, s a következő panasszal fogadott: "Már száz napja nem lelem az alvás nyugalomát..." Először nagyon megsajnáltam, azonban rögtön eszembe jutottak a fentiek, s így szóltam hozzá:

"Testvér! Az elmúlt száz nap szenvedése a múlté, ellenben e száz nap jutalma immáron a tiéd! Ne gondold hát vissza rá, s ne panaszkodj miatta, elmúlását vedd észre inkább, s adj hálát Uradnak az érte kapott jutalomért! Az elkövetkezendő napok viszont még nincsenek itt, s bízd magad a Végtelenül Irgalmas és Kegyelmet árasztó Uradra, s lelj megnyugvást Nála! Ne félj hát semmitől, s ne adományozd e nem-létnek a lét színezetét! Csak a mostanra irányítsd gondolataidat, állhatatosságod ereje elegendő a jelenben való kitartásra.

Ne legyél olyan, mint a felelőtlen hadvezér, aki csapatai erejét szétszórja, és nem összpontosítja! Seregének jobb és bal szárnyát a központi egységekkel erősítette, ez utóbbit azonban ezáltal úgy legyengítette, hogy az ellenség jelentéktelen erőkkkel azt könnyedén megsemmisítette! Ne úgy cselekedjél, mint ő, testvér! Összpontosítsd minden erődöt erre az órára! Gondolj Allah Irgalmára és a Túlvilágon váró jutalomra, s arra, hogy rövid és múlandó életed, tartós és hosszú életre cserélődik! Keserűségnek tehát nincs helye, inkább az örömmek és hálaérzetnek!”

Megkönnyebbülve *Elhamdulillah*-ot mondott, majd így szólt: “Betegségem már csak töredéke annak, ami korábban volt.”

ÖTÖDIK GONDOLAT:

Három kérdéssel foglalkozik.

Az első kérdés: Egy valóságos baj, mely kárt okoz, a hitre is ártalmas lehet. Ebben az esetben, Allah Trónjánál kell menedéket keresni, s Hozzá kell segítségért kiáltani. Ellenben, a hitet nem érintő baj, valójában nem is baj, ha annak igazi voltát szemügyre vesszük. Ez utóbbi lehet a Könyörületesség egyfajta figyelmeztetése is. Amikor a pásztor, idegen legelő felé tartó juhai közé

egy követ dob, az nem más, mint a lehetséges károkozásra való figyelmeztetés.

Hasonlóképpen, sok minden, ami elsőre bajnak, szerencsétlenségek tűnik, részben intés, részben bűnökért elkövetett bűnhődés is lehet. Felrázhatja a tévelygőt, s az Isteni Jelenlétet tudatosíthatja benne. A betegség baját illetően – miként azt elmondtuk – tulajdonképpen nem is beszélhetünk bajról, csapásról: Allah odafigyeléséről és megtisztulási lehetőségről van szó. Az egyik hagyományban a következő áll: “A láztól rázkódó beteg bűnei úgy hullanak le róla, miként a megrázott fa érett gyümölcsei.”

Eyyúb próféta (Béke legyen vele) nem a saját jó közérzetéért, hanem a további ima-szolgálattevésért mondta betegsége idején az imáit. Amikor mi is hasonló imákat mondunk, elsősorban lelki sebeinknek a bűnöktől való gyógyulásának szándékával tegyük. Testi bajok esetén csak akkor kérjük Allah segítségét, ha azok oly súlyosak, hogy rituális kötelezettségeink teljesítésében akadályoznak bennünket. Soha sem szabad panaszkodnunk, alázatosan kell segítségért folyamodnunk. Ha egyszer elfogadtuk felettünk való hatalmát, akkor az Ő hatalmából származó minden egyes dolgot is el kell fogadnunk. A sorssal való

hadakozás, békétlenség egyenértékű az Ő Irgalmának vád alá helyezésével. "Aki Allah Irgalmában kételkedik, az kizárja magát belőle." Aki törött kezével bosszút akar állni, az csak nagyobb kárt tesz benne. A szerencsétlenséggel sújtott ember, vádaskodással, panaszkodással és aggodalmaskodásával csak tetézi a baját.

A második kérdés:

Az anyagi kár növekszik, ha azt nagynak látjuk, csökken, ha nem látjuk nagynak. Ha az ember az éjszaka álmodottnak nagy jelentőséget tulajdonít, akkor az, hatással lesz rá. Ha nem foglalkozik vele, akkor semmivé foszlik. Hadonászva a méhrajt csak támadóbbá teszi a védekező, ha azonban nem figyel rá, elkerülik őt. Az anyagi kár is jelentősebb lesz, ha foglalkozunk vele. A félelemmel kerül be a testbe, befészkei magát a szívbe, s az ott növekvő lelki bajból táplálkozik, s terjed tovább. A sorssal való megbarátkozás és az Allahba vetett bizalom azonban kioltja a félelmet, s a baj úgy tűnik el, miként a gyökerestül kitépett fa szárad el. Ezen igazságot a következő szavakkal fejeztem ki:

Hagyd, te szerencsétlen a panaszaidat!
Bízd magad Allahra, ha baj ér téged! Tudd

meg, hogy hibát követsz el, amikor szerencsétlenségedben panaszkodni kezdesz.

Ha megtaláltad bajod forrását, tudnod kell, hogy boldogság és jutalom veszi azt körül!

Fejezd be hát a jajgatást! Hiszen mosolyognak a rózsák és nevetnek a fülemülék!

Ha nem lelsz rá, akkor a világ számodra kín és megsemmisülés.

Mi a világnak tengernyi fájdalma a te kis bajodhoz képest? Bízzál, testvér!

Megingathatatlan bizalommal nevéssél bajod képébe! Mosolyogva fog majd átalakulni és eltűnni.

Ha a küzdelemben rámosolygunk a veszedelmes ellenfélre, békülékenyebb lesz, ellenségessége nevetségesnek tűnik majd, s el is oszlik végül. Ugyanez történik a bizalommal megközelített bajjal is.

A harmadik kérdés:

Minden kornak megvan a maga sajátossága. Az Allahról való megfeledezés jelen korban a baj is új alakot öltött. Adott időben és meghatározott emberek számára a baj valójában nem baj, hanem Allah jóindulatának kifejeződése. Mivel a betegség

és egyéb baj által érintetteket – feltéve, ha ez hitükben kárt nem okoz – én szerencsésnek tartom, eszembe sem jut, hogy a fentiekhez ellenségesen viszonyuljak. Nem is érzem annak szükségét, hogy sajnáljam őket. Valahányszor egy fiatal beteg felkeresett, megállapítottam, hogy egészséges társainál sokkal komolyabban vette hitbéli kötelezettségeit és a Túlvilági életre való felkészülést. Ebből pedig arra a következtetésre jutottam, hogy a betegség nem baj, hanem sokkal inkább Allah adománya a beteg ember számára. Ugyan egyfajta tehertételt jelent e rövid, múlandó életben, az Örök Életben viszont nyereséget hoz számára, Allah szolgálatának is beszámítatik. Amennyiben visszanyerné egészségét, elképzelhető, hogy a fiatalság mámorában megfeledkezne a betegsége idején szerzett, Üdvösségre irányuló helyes magatartásáról.

ZÁRÓSZÓ

Az Igazságos Allah végtelen gyengeséggel és szerencsétlenséggel is ellátta az embert, hogy mérhetetlen Irgalmával és abszolút Hatalmával is megismertesse őt. Egy olyan “gépezetnek” is megalkotta, mely számtalan fájdalmat és örömet képes érezni. S ebben az

“ember-gépezetben” minden egyes résznek megvan a maga öröme és fájdalma, elvégzendő feladata és jutalma. A Világmindenség Allah Áldott Neveinek tükre, s az ember is egy hozzá hasonlatos mikrokozmosz. Egészség, jólét, öröm és a többi kellemes dolog mind arra késztet, hogy hálát mondjunk, ugyanakkor mindez, feladatai elvégzésére is ösztönzi a “gépezetet”. Egyfajta, állandóan köszönetet mondó műhely is az ember. De a bajok, szerencsétlenségek, betegségek, szenvedések is mozgásba hozzák e gépezet egyes elemeit. Az ember lényegéhez tartozó kiszolgáltatottság, gyengeség “anyaga” kerül feldolgozásra. Nemcsak a nyelv, hanem a test minden egyes része is részt vesz e fohász, segítségkérésben. Mintha az embert a szenvedései ezernyi író tollként mozgatnák. Életének lapjaira, álmainak táblájára írja velük létezésének történetét, Allah Áldott Neveit hirdeti isteni himnuszokban zengve, s viszi véghez teremtményként rárótt feladatát.

A HUSZONHETEDIK LEVÉLHEZ

“Levél egy a Riszále-i Núr fényét óhajtó orvosnak, aki olvasásában szellemi felébredést keres.”

Üdvözlöm kedves orvos barátomat, kinek sikerült saját betegségének okát megtalálnia.

Áldott legyen szellemi ébredésedről tanúskodó őszinte leveled, mellyel engem megtiszteltél!

Testvérem! Tudnod kell, hogy a létezők világában az életnél nincs értékesebb dolog. Az összes kötelesség közül a legemelkedettebb az életet szolgáló, s a mulandó életnek a maradandó érdekében való felhasználása pedig a legértékesebb feladat.

Azt is tudd, hogy ezen élet esszenciája, legfőbb értéke abban áll, hogy a majdani Örök Élet magját, csíráját tartalmazza. Az ezzel ellentétes elképzelés, a mulandó életben való felhalmozás a maradandó életnek árt, s ez hatalmas ostobaság és bolondság. Olyan, mintha a Napot cserélnénk fel annak csupán egy sugarára.

A Túlvilágról megfélelkező és az e világ dolgaiban elmerülő orvosok, valójában a legbetegebb emberek. Ha azonban az Áldott Korán “gyógyszertárából” kikérik és használják a hit gyógymódját, alkalmazzák az abban rejlő ellenszereket, akkor saját maguk is valódi egészségre lelnek, s valódi egészségre segíthetik a hozzájuk forduló betegeket is.

Kérjük a Magasságos Allahot, hogy e szellemi ébredésed gyógyító balzsamként hasson betegségedre, valamint eleven példaként szolgáljon orvostársaid előtt, s gyógyulást leljenek ők is belőle!

Nem ismeretlen előtted, hogy a csüggedő beteg szívébe kerülő reményfény sugar mekkora fontossággal bír. Értékesebb lehet ezerféle legkiválóbb gyógykezelésnél is. Ugyanakkor a csupán az anyagi világot tekintő orvos súlyosbítja a szerencsétlen beteg kínját és az életet komor színekkel láttatja... Tudatra ébredéseddal azonban – Allah engedelmével – igazi, a betegek bizalmára méltó orvossá válhatsz, aki fényt közvetít elsötétülő szíveikbe, s beköltözteti a vidámságot újra a lelkükbe.

Ismert, hogy igen rövid az életünk, elvégzendő feladataink azonban számosak. Több mint amennyi időnk van teljesítésükre.

Ha szemügyre vennéd mindazon tudást, mely a fejedben felhalmozódott, bizony rengeteg olyan ismeretet is felfedeznél közöttük, mely teljesen haszontalannak bizonyul... Én magam elvégeztem e felmérést, s sok értéket és fontosságot nélkülöző dolog akadt közöttük.

Nem nélkülözhető azonban, a gyógyítás lehetőségeinek kutatása, a tudományos ismeretek és egyéb tudás célszerű felhasználása.

Legyél alázatos testvérem tudásodban, s kérd a Magasztos és Bölcs Allahot, hogy adományozza neked a lelki gyógyulást és szellemi felébredést, s ez által megtisztuljál az Ő szolgálatára, s ismereteid fényével követhesd az értékében összehasonlíthatatlan isteni fényt.

Szaíd Nurszi